

Nr 16.

Aukom till riksdagens kansli den 8 mars 1928 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om meddelande av rättegångsfullmakt genom telegram.

Genom en den 17 februari 1928 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 82, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

L a g

om meddelande av rättegångsfullmakt genom telegram.

Med upphävande av lagen den 13 juli 1887 (nr 42 s. 13) angående meddelande av rättegångsfullmakt genom telegram och med ändring av vad lag eller särskild författning innehåller häremot stridande förordnas som följer:

Vill någon giva rättegångsfullmakt medelst telegram, skall fullmakten vara styrkt av vittnen och ställd till viss man eller till viss man med rätt för honom att sätta annan i sitt ställe. Fullmakten skall i huvudskrift uppvisas å någon telegrafverkets, statens järnvägars eller enskild svensk järnvägs till allmänt begagnande upplåtna telegrafanstalt. Den, som på telegrafanstalten mottager telegrammet, skall teckna bevis å fullmakten, att den blivit uppvisad, och å telegramblanketten, att den där gjorda avskriften av fullmakten ordagrant överensstämmer med huvudskriften; och skall sistnämnda bevis ingå i det telegram, som avsändes.

Telegrammet, som må befordras jämväl med telefon, skall vid befordringen i föreskriven ordning kollationeras, och skall bevis därom meddelas å det utskrivna telegrammet. Detta gälle sedan såsom fullmakt; dock skall, där part sådant äskar eller rätten av annan anledning finner det nödigt, fullmakten i huvudskrift inom tid, som rätten bestämmer, hos rätten företes, vid påföljd att telegrammet eljest anses ogiltigt såsom fullmakt.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1929.

Beträffande de skäl, som ligga till grund för förslaget, får utskottet hänvisa till de vid propositionen fogade protokollen.

Nu gällande lag i ämnet.

Genom lagen den 13 juli 1887 angående meddelande av rättegångsfullmakt genom telegram medgives ett undantag från den i vår rätt gällande regeln, att den, som på grund av skriftlig fullmakt vill föra talan för annan i rättegång, skall styrka sin behörighet genom att vid rätten förete fullmakt i huvudskrift. Under vissa förutsättningar må nämligen utskriften av ett telegram, vari en skriftlig rättegångsfullmakt återgives, gälla såsom bevis för rättegångsombudets behörighet, ehuru telegramutskriften endast är en med telegrafens hjälp åstadkommen avskrift av originalfullmakten. Dessa förutsättningar äro följande: Fullmakten skall vara ställd till viss man eller till viss man med rätt för honom att sätta annan i sitt ställe. Telegrammet skall avsändas från någon statens telegraf- eller järnvägsstation. Fullmakten skall uppvisas i original på avsändningsstationen. Inför vederbörande tjänsteman därstädes skall fullmaktsgivarens namnunderskrift vitsordas antingen av honom själv eller, om fullmakten är bevittnad, av något av vittnena, varefter tjänstemannen skall teckna intyg på fullmakten om vitsordandet; vid telegraferingen skall iakttagas, att rättegångsfullmakten, liksom det av tjänstemannen på fullmakten tecknade intyget, ordagrant återgives i telegrammet. Telegrammet skall vid befordringen i föreskriven ordning kollationeras och bevis därom tecknas på telegramutskriften av tjänstemannen vid ankomststationen.

De huvudsakliga nyheterna i lagförslaget.

Förevarande lagförslag har tillkommit för att underlätta och förenkla meddelandet av rättegångsfullmakt genom telegram. Av de nyheter, som innefattas i förslaget, må följande framhållas.

I fråga om de stationer, som äro behöriga att befatta sig med befordringen av fullmaktstelegram, föreslås en viktig ändring. 1887 års lag säger härom endast, att telegrammet skall avsändas från statens telegraf- eller järnvägsstation. Förutom dessa telegrafanstalter finnas emellertid telegramexpeditioner och telegraminlämningsställen ävensom enskilda järnvägars telegrafanläggningar. Telegramexpeditionerna och inlämningsställena mottaga av allmänheten telegram, som de med telefon befordra till vederbörande telegrafstation, varjämte telegramexpeditionerna ombesörja utlämning av telegram och alltså tjänstgöra såsom adresstationer vid telegramväxling. På grund av anförda bestämmelse i 1887 års lag samt föreskrifter i telegrafstyrelsens instruktion för stationerna äro avsändandet, befordringen och mottagandet av fullmaktstelegram begränsade till telegrafverkets telegrafstationer och statens järnvägars stationer. Telegramexpeditioner, inlämningsställen och enskilda järnvägars stationer äro alltså helt uteslutna från denna trafik. Förslaget innebär, att utöver nu medgivna anstalter för avsändning, befordran och mottagande av fullmaktstelegram jämväl telegramexpeditioner, telegraminlämningsställen och enskilda järnvägars stationer bliva behöriga för avsändning och befordran av fullmaktstelegram, varjämte telegramexpeditionerna och enskilda

järnvägars stationer kunna tjänstgöra såsom mottagningsstationer för dylika telegram. Betydelsen härav framgår, då man betänker, att medan antalet telegrafstationer, som äro öppna året om, endast utgör 154, för närvarande finnas 1,500 telegramexpeditioner och 65 telegraminlämningsställen. Av järnvägsstationerna stå nu blott 615 — alla statens — till förfogande för expediering av fullmaktstelegram, under det att antalet av enskilda järnvägars stationer, som skulle kunna betjäna allmänheten med dylik telegramväxling, uppgår till 1,308.

Enligt förslaget skall vidare något vitsordande av fullmaktsgivarens underskrift ej fordras vid telegrammets avsändande. I stället kräves, att fullmakten skall vara styrkt av vittnen. Det bevis om vitsordandet av underskriften, som nu tecknas på originalfullmakten, skall ersättas av ett bevis att denna blivit uppvisad för tjänstemannen.

Lagförslaget innefattar slutligen i förhållande till den gällande lagen såtillvida en nyhet, som det uttryckligen föreskrives, att fullmaktstelegram må befordras jämväl med telefon.

Utskottet har vid granskning av förslaget icke funnit anledning till erinran mot detsamma och får fördenskull hemställa, Utskottet.

att förevarande proposition måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 8 mars 1928.

På första lagutskottets vägnar:

A. ÅKERMAN.

Vid detta ärendes behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar Åkerman, Klefbeck, Larson i Lerdala, Borell*, Schlyter, Anderson i Hägelåkra och Svenson i Eskhult;

från andra kammaren: herrar Lindqvist i Halmstad, af Ekenstam*, Lindley*, Leo, Nilsson i Antnäs, Jansson i Edsbäcken, Karlsson i Vätö och Johansson i Bränalt.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.